

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2012. december 31.
(óév este)**

Horváth Géza

EL NEM MÚLÓ KEGYELEM

Alapige: JSir 3,22

Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága.

Imádkozzunk!

Áldunk téged, és csak téged áldunk, Urunk, ennek az évnek az utolsó estéjén. Dicsőítünk, hogy jóvoltod napjainkhoz napokat toldott.

Köszönünk mindent, amit tőled kaptunk, amivel megáldottál bennünket. Köszönjük, ha a te kezedből fogadhattuk el a nehézségeket, a próbákat is. Áldott légy, hogy bátorítónk, vigasztalónk voltál.

Köszönjük a napi megtartatást, a kenyeret, az elkészített igéket, a közösséget, testi és lelki életünk minden áldását.

Megvalljuk, hogy oly sokszor voltunk hálátlanok, restek a jóra, a szolgálatra. Megvalljuk, hogy nem voltunk alázatosak, béketűrők, testvérszeretők. Nem látszott mindig rajtunk a te képed, békességed és mennyei szent lényed.

Olyan sok a mulasztásunk, Urunk, alig tudnánk felsorolni helyrehozhatatlan hibáinkat, ahogy az előbb énekeltük is.

Mégis így állunk eléd, Urunk, hogy könnyörülj rajtunk. Azzal az indulattal szeretnénk eléd állni, ahogy állt előtted a vámszedő is valamikor: Isten, légy irgalmas nékem, bűnösnek.

Köszönjük, hogy ennek az évnek az utolsó napján is színed elé jöhettünk, és gyülekezeti közösségben adhatunk hálát. Valljuk, hogy mindent oly szépen intéztél, még akkor is, ha könnyes volt a szemünk sokszor, mert tudjuk, hogy akik téged szeretnek, azoknak minden javukra van. És javunkra válhat a nagy keserűség is, a bukások és csalódások, ha annak mindig hitbeli megerősödés a vége, és ha újból és újból felfedezzük azt a kegyelmes, irgalmas szeretetet, amely körülvesz és takargat bennünket.

Kérünk most igédért, Urunk, hogy áldd meg a számunkra, és kérünk, legyen üzenete. Engedd, hogy majd szívünkben forgassuk a te beszédedet. Köszönünk neked mindent, Urunk, ennek az évnek minden napját, a mögöttünk levő múlandó időnek számunkra elkészített voltát.

Köszönjük, hogy úgy állhatunk előtted, hogy neked esztendőik nincsenek létedben. Örökkévaló, szerető mennyei Atyánk vagy, aki Jézus Krisztusban könyörültél rajtunk, és a Szentlélek által hirdetteted és hirdetteted ma is az evangélium üzenetét.

Adj nekünk azért most megújult szívet és új indulatot.

Ámen.

Igehirdetés

Talán még nem beszéltem arról, és nem tudja a gyülekezet, hogy hat évvel ezelőtt volt egy súlyos autóbalesetünk. Éppen egy szolgálatra készültem és indultam, és valaki szívességből Budapestre hozott engem, és útközben történt a baleset. Nem voltunk hibásak, de mégis fájón érintett bennünket. Egy nagy Opel Vectrával jöttünk, és ez az autó totálkáros lett. Mi úgy szállhattunk ki belőle, hogy szinte a hajunk szála sem görbült meg.

Az a helyszínelő, aki sok balesetet látott már, azt mondta nekünk: maguknak ez a második születésnapjuk. És elkezdte mondani, hogy mi történt volna, ha... Ha nem ilyen nagy kocsival jövünk, ha így meg úgy történnek dolgok. Az az érdekes, hogy az akkori napi ige a Bibliaolvasó kalauzunk szerint ez volt: „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága.”

Akkor ezt az ígét Isten örökre beírta a szívembe, és az elmúlt héten ismét elém hozta ennek az ígének az üzenetét, gazdagságát és áldását. Ennek az óévnek az utolsó napján álljunk így az Úr elé, adjunk neki hálát úgy, ahogy a Jeremiás Siralmaiban olvassuk: valóban az „Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága.” Az egyik szép újévi énekünkben így énekeljük ezt: „Minket, pedig, kedvező Atyánk eddig takargattál, s ez új esztendőt terítvén ránk, erre eljuttattál.”

Ennek az esztendőnek lassan vége van, de nincs vége Isten irántunk való irgalmának. Azért örülhetünk ennek és lehetünk hálásak, mert ez nem természetes.

A Jeremiás Siralmi könyve akkor íródott, amikor 587-ben Babilónia megtámadja Júdát. Körbeveszik Jeruzsálemet, elpusztítják a templomot, a várost, annak kőfalát. Elviszik a templom szent tárgyait, a népből is sokakat fogságba visznek. Főképpen, akiket érdemes. Jeremiás ott kesereg és sír a romok felett, amikor látja Jeruzsálem pusztulását, a szent épületnek, a templomnak a pusztulását. Látja azt a fizikai és lelki romlást, ami körülvette őt, és mégis az ajkáról felhangzik ez a bátor hitvallás, ez a szent reménység, ez az áldott bizakodás: „az Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága.”

Akkor is felerősödött bennem az az ige, amikor az utóbbi időben telefonon beszéltem testvérekkel, atyafiakkal, és majdnem mindenki azt mondta: csak baj van mindenfelé. Tudjuk, hogy ez túlzás, mert nemcsak baj van, van sok öröm, áldás, de valóban, akikkel beszéltem, azok ismeretségi körében, meg a közös ismerőseink körében kiderült, hogy mennyi baj van, betegség, nyomorúság, fájdalom van, és halálesetek is.

Karácsony előtt szinte naponta kaptam olyan hírt, hogy szinte a székembe roskadtam, könnyes volt a szemem, mert mindennap kaptunk valamilyen rossz hírt telefonon. Ha mi így éreztünk, akkor átgondoltam, hogyan érezhetett az a család,

vagy azok a családok, ahol megtörténtek azok a dolgok, akik szeretteiket veszítették el, vagy éppen betegágyra kerültek.

Azután visszagondolok ilyenkor az év végén sok kedves arcra, akiket a gyülekezetből is eltemettünk, de akikről tudjuk, hogy *a mennyei hazába* mentek. Sokan voltak közülük, akik január 1-én még nem gondolták, hogy ezt az évet nem élük meg, és nem lesznek közöttünk december 31-én.

Igen, akkor kaptam ezt az ígét, hogy „az Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága.”

Először is arról szól ez az ige, hogy végünk lehetne. Van egy kedves lelki ének, amit előző gyülekezetünkben sokszor énekeltek a bibliaórák: „Mért szeret Isten, mért szeret még hogy lehet, mért nem mondja ki: elég!” Csodálkoztam ezen az éneken, hogy tényleg, miért szeret Isten? Miért nem mondja ki: elég. De nem mondja ki, pedig ha kimondaná: elég, akkor sem lehetne egy szavunk sem. Akkor is jogos lenne az Ő ítélete.

Jeremiás korában elfordultak Istentől. Ez olyan korszak volt, amikor nem szívvel, inkább csak szájjal tisztelték Istent, vagy még úgy sem. Kihagyták az életükből, nélküle rendezkedtek be. Mindenki ment a maga útján, azt tette, amit jónak látott. Nem számított törvény, parancs. Szabadosság lett úrrá az embereken. Valahogy úgy voltak, mint a mi vidékünkön, ahol egy kisvonal járt, és vicceltek az emberek, amikor a kisvonal a lejtőn ment: na, köszönöm, lemegyek magam is.

Igen, így van az ember, amikor a lejtőn lefelé megy, amikor könnyű menni azt mondja: megy ez nekem, nem kell segítség, Isten se szóljon bele a dolgaimba. Micsoda gőg! Aztán Isten helyett bálványokat kezdtek imádni, ami pedig teljesen elmentés Isten parancsával, aki azt mondta: ne legyenek neked idegen isteneid én előttem. Megromlott az Úrral való kapcsolatuk, és ennek egyenes következménye volt az, hogy az emberi kapcsolatok is tönkrementek. A házasságban meg azon kívül, paráznaság, utálatosság, kizsákmányolás, fertelmességek jellemezték őket. (Nem sorolom tovább, ha valaki elolvassa az ígétet és az akkori kortörténeti képet, akkor látni fogja, hogy lelkileg milyen nyomott és sötét időszak volt az Isten népének az életében. Milyen volt a lelki élet, ha azt lehetett még lelki életnek hívni).

Hiába telt el 2500 év azóta, a helyzet mennyire hasonlatos, mennyire nem változott! Nem változott az ember, az emberi természet, az emberi gondolkozás, nem változott a mi szívünk bűnre és engedetlenségre való hajlama. Ugyanazokat a bűnöket követjük el, csak a mai XXI. századi kornak megfelelően.

Az is igaz ebből az ígéből, hogy Isten ígéje is örök. Megszárad a fű, elhull a virág, de Istenünk ígéje örökre megmarad. Ma is lehet hirdetni ugyanazt, hogy nemcsak a bűn maradt, az ember maradt ugyanolyan, nemcsak ugyanazokat a hibákat követi el, és ugyanazokba a csapdába lép, hanem azt is lehet hirdetni, amit most felolvastam: csak az Úrnak nagy kegyelme, hogy még nincsen végünk. Nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága.

Ennek az esztendőnek a végén ezért adhatunk hálát, hogy elfogyhatott volna Istennek az irgalma. Vége lehetett volna az Ő türelmének. Azt mondhatta volna ránk és erre a világra, hogy elég, nem tűröm tovább!

Bár lelkileg nagyon nehéz volt az a kor, de ott is voltak hívó emberek. Voltak Jeremiások, voltak, akik szolgálták, szerették az Urat. Amikor Isten ítéletet készí-

tett, akkor mindig figyelembe vette azt, hogy vannak-e ott hívók. Biztos, hogy voltak, mert maradék mindig volt és mindig lesz. Isten mindig meghagyja az övéit, és az egyház mindig volt és lesz. Istent követő emberek mindig voltak és mindig lesznek.

Jeremiás ott kesereg, mint az Isten gyermeke, mert azt mondja: én is részese vagyok mindennek. Jön a büntetés, és ő is szenvedti azt a büntetést. Isten nem nézhette tovább és megbüntette az Ő népét. Jeremiás mégis ezt mondja: az Úr kegyelme, hogy nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága. Nézhetne a romokra, az emberekre. Mi-mindent tettek ezek az emberek abban az időben, és Jeremiás azt mondja: az Úr kegyelme, hogy nincs végünk.

A romokon megszólal az evangélium, az örömhír, egy biztató, vigasztaló, símogató ige. Csodálatos, hogy amikor minden romokban van, a romok felett nem a döngeselyűk keringenek és nem a rablók járják a megmaradt házakat, hogy elvigyék a maradék értékeket is, hanem felhangzik Isten igéje. Voltak ott járó-kelők, Jeremiás megszólítja őket: hirdetheti a csodálatos ígét, hogy az Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk.

Ma is, ha körülnézünk a környezetünkben, akkor ma is csak keseregni lehet. Nehogy azt gondoljuk, hogy ma könnyebb a lelki élet, hogy ma nem vagyunk ítéletre méltók. Ma is ítéletre méltók vagyunk. Isten azt mondja igéjében: még az Ő angyalaiban is talál hibát, hogyne találna Isten a sárházak lakóiban hibát, kivétel nélkül, amit rögtön el- és megítélhetne.

Korábban már olvastam fel Siklós József lelkipásztor egyik verséből részletet. Nagyon tetszik nekem, és most is elém jött egy részlete. A vers címe: Macedón férfi. Pál apostolt hívja, hogy jöjjön Európába, segítsen nekik Krisztussal, az evangéliummal. Ennek a versnek egy részletét felolvasom most:

Metróval száguldunk a mélyben,
sebes huzat szemünkbe vág;
de a mélyből felszínre robban
az elfojtott ösztönvilág...
Összkomfortos tömbházainkban
ezrivel élünk – egyedül,
és gyűlöli a gyalogjárót,
ki sietve, autóban ül.
Többé egymásra rá se nézünk,
szemünk a képernyőt lesi.
„Hálás vagyok, elég, amim van”
– e szót vajon ki ismeri?
Mint éjjeli – nappali robot
gyümölcse – készen áll a ház,
de máris zörget az ajtón
az idegösszeroppanás...
Autója és luxuslakása,
szép fia van az ifjú párnak,
de mire szól: apu – anyu,
már árva lett, – szülei válnak.

Ha ennek a versnek, amely kb. 30 éve íródott, akkor megvolt az aktualitása, azt hiszem, ma is megvan. Romokban az erkölcs, a gazdaság, a házasságok jó része. Nagyon sok család szenved, és úgy van, ahogy énekeljük: „mi mást, más minket öl.” Manipulálják az embereket. Nagyhatalom a külföldi tőke és a média. Romokban a munkamorál.

Amikor a diáktüntetés volt, aznap este felhívott valaki és azt mondta: azon a villamoson utazott, amelyiken a tüntető fiatalok jó része is volt, és telefonba sem meri nekem elmondani azokat a szavakat, ami a szájukon kijött, és amiket használtak, ahogy beszéltek.

Tisztátalan a beszéd, a gondolkozás, az elme. Meg vagyunk fertőzve. Azt mondom: Isten ítélete jogos lenne. Talán mi sem vagyunk különbek, Magyarország sem különb, mint Sodoma és Gomora volt, vagy mint ahogy Ninive volt. De még is hangzik az ige, mert „az Úr kegyelmessége, hogy nincs végünk, mivel nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága.”

Templomaink legtöbb helyen kiürülnek. Az, amit az elmúlt időben tapasztaltam, a kórházakban, az idős otthonokban, ahol próbálnak istentiszteletet, igelkalmakat szervezni, alig-alig jönnek emberek. Pedig ott nagy a nyomorúság. Ha valahol van nyomorúság, akkor egy ilyen helyen, a kórházban, vagy idős otthonban, ahol emberi számítás szerint közelebb vannak az elmenetelhez, és nem kell Isten ígéje.

Sokszor mentünk kórházba hívogatni embereket. Azt is megcsináltuk, hogy minden osztályon tartottunk istentiszteletet, és az volt a tapasztalatunk, hogy nem kellett az ige. Kellettek a különféle újságok, a pletykalapok. Az Isten örökévaló ígéje nem kellett.

Az Evangéliumot Minden Otthonba Alapítványban dolgozó mondta el, hogy egy városban, ahol egy nagy részt jártak le, az egyik férfi kinyitotta az ajtót, és azt mondta: köszönjük, misztikus dolgokkal nem foglalkozunk. Sokan így zárják be az ajtót: köszönjük, misztikus dolgokkal nem foglalkozunk. Ez persze csak a válásra vonatkozott, mert tudni szerettem volna, hogy valamilyen horoszkópos, ezotériás dologgal sem foglalkozott-e? Nem, az Isten ígéjével, beszédével nem foglalkozunk. Olyan csodálatos, hogy az Úr kegyelmessége, hogy még nincs végünk. Nem fogyatkozott el az Úr irgalmassága. Végünk lehetne, jogos lenne az ítélet, a büntetés. Mégis, mi tartja vissza Istent?

Az igénk második üzenete: mi tartja vissza Urunkat az ítélet végrehajtásától? Benne van ebben a mondatban: a kegyelem és irgalom. Kegyelme az, hogy még nincs végünk, mert nem fogyatkozott el az Ő irgalma.

Mi tartja vissza Istent? A kegyelem és irgalom. Az a kegyelem, amely utánunk jár, ahogy énekeljük: „Ő érthetetlen kegyelem, mely rég utánam járt. Ki tévelygőn, vakon bolyongtam utamon, egyszer csak rám talált. — Istennek ez a kegyelme valóban érthetetlen. És érthetetlen az Ő irgalma is. Miért nem azt adja nekünk, amit érdemelnénk. Miért tűr hosszan érettünk.

Amikor valamilyen kényelmetlen, kellemetlen dolog van, vagy valaki úgy áll velem szemben, hogy mindig hajtogat valamit, akkor mindig telik a pohár, és egyszer csak véget ér, és akkor kifakadok. Több munkatársamtól kellett már emiatt bocsánatot kérnem. Amikor ez eszembe jut, arra gondolok, hogy Istennél

EL NEM MÚLÓ KEGYELEM

hogy nincs ott az utolsó csepp? Hogy még nem borult ki az Ő haragjának a pohara. Mert az Ő kegyelmessége hogy nincs végünk, nem fogyott el az Ő irgalmassága.

Ebben nagyon nagy szerepe van annak, hogy állt Jézus Krisztus golgotai keresztje. Aki megengesztelte az Atyát. Nagyon nagy áldozat és odaszentelt élet az Úr Jézus Krisztusé. Aki az Ő egyetlen tökéletes áldozatával, amit a Golgotán véghez vitt értünk, növelte Isten kegyelmét és irántunk való irgalmát. Meg az Ő imádsága: Atyám, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek.

Harmadszor: miben látjuk ezt a kegyelmet? Abban, hogy Jeremiás, aki együtt szenved a megmaradtakkal, akinek fáj a szíve az elhurcoltakért, ígét mond a romokon, az elpusztult Jeruzsálemben. Értékeli a helyzetet: az Úr kegyelmessége, hogy nincs végünk.

Ebben az az örömhír, hogy felhangzik Istennek az ígéje. Ugyanis, amikor a fogságba ment a nép, akkor Isten egyről gondoskodott: legyen az Ő népének vigasztalása, és legyenek, akik vigasztalják a népet. Istennek az volt a vágya: vigasztaljátok az én népemet. Ezért küld majd prófétát a fogságba is, hogy ott is legyen, aki a népet vigasztalja, aki azt mondja: nem tart örökké az Ő haragja, és visszavisz titeket az Úr atyáink földjére, és gondoskodik arról, hogy akik ott maradtak és nagy-nagy szegénységben, éhségben, nyomorúságban lesznek majd, nekik is legyen vigasztalásuk. Jeremiás ígét mond, nézzétek: az Úr kegyelmessége, hogy nincs végünk. Rámutat a kegyelmes Istenre, hozzá hívogat és eszmélteti őket. Adta és adja az Ő ígését. Ez maga biztató dolog.

Hálás vagyok azért, hogy Isten a mi korunkban, világunkban ígét ad az embernek és hangzik az evangélium. Romok vannak mindenütt, de aki keres, az találhat. Akit vonz az Atya, azt az Ő ígéséhez vonzza. Sokszor számunkra érhetetlen módon mégis szembesül valaki Isten ígésével. Ez azért lehetséges, mert olyan Istenünk van, aki szól, ígét ad, mégpedig olyan ígét, amelyik az Ő szájából származik, és az nem tér vissza üresen. Jeremiás a romokon ígét mond a népnek.

Az lenne a baj, ha az Úr néma maradna, ha nem szólna, ha nem volna kijelentés, és ahogy a zsoltáros mondja: akkor mi olyanok lennénk, mint a sírba szállók, mint a halottak. Ha Isten elhallgatna, nekünk semmi reményünk nem lenne. Jó, hogy Isten ígéje felhangzott és felhangzik.

A negyedik, amiről ez az ige beszél nekünk, hogy még nincs végünk, mert nem fogyatkozik el az Ő irgalmassága, azt is jelenti, hogy mi az Ő kezében vagyunk, s tőle függ, mikor van végünk, mikor lesz az ítélet.

Gondolom, sokan hallották, hogy karácsony előtt volt egy olyan örület, hogy december 21-én jön el a világ vége. Ezt mondták, ragozták. Emberek próbáltak atombiztos bunkerekbe menekülni. Nevetséges volt, hogy a XXI. században valamelyik hegyből fognak felszállni az ufók. Megdöbbenő az emberi butaság, hiszékenység. Az Úr kegyelmessége az, hogy nincs végünk, mert nem fogyatkozott el az Ő irgalmassága. Azt kell mondanunk: kinek a kezében van a mi végünk? Isten kezében. Nem a szektáknak az előrejelzéseiben. A mi jövőnk nagyon jó kezekben van, mert a kegyelmes és irgalmas Isten kezében van.

Milyen békességet, nyugalmat adhat ez a hívó embernek! Nem Nabukodonozor király, nem az ellenséges babiloni hadsereg, nem a pusztító erők, nem a külföldi

hatalmak kezében van Istennek drága népe, ennek a világnak a sorsa, jövője, hanem az Úr kezében. Ő az alfa és az ómega, a kezdet és a vég, az első és utolsó. Övé az utolsó szó majd. Ő rendelkezik. Minden le van írva, minden, Istennek megvan a forgatókönyve. Az a kérdés, hogy mi ebben megnyugszunk-e, boldogok vagyunk-e, valóban hisszük-e: nem külső erőktől függnék itt a dolgok. Egyet tudok: ez az ige azt mondja nekünk: légy nyugodt, az Úr kegyelmessége, hogy még nincs végünk. Majd akkor lesz végünk, amikor Ő azt mondja: elég, vége a kegyelemnek és vége az irgalomnak. Adtam neki időt, hogy megtérjen, lejárt ez a kegyelmi idő.

Jó kezekben van az életünk. Ezért öregek és fiatalok, ne aggódjatok, ne aggodalmaskodjatok az életetek felől, mert az jó kezekben van. Hatalmas atyai kézben van életünk, sorsunk, jövőnk, családunk, szereteteink, üdvösségünk, örök életünk. Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk. Csak az történhet meg, ott és akkor Izráel népével, Júdával vagy Jeruzsálemmel, veled és velem, amit Isten megenged. Amire Isten felindítja őket, de nem feledkezik el az Ő népéről, mert nem gyönyörködik a bűnös halálában, hanem azt akarja, hogy megtérjen és éljen.

Végül: van megoldás, ami egy kicsit később hangzik el itt az igében, amikor azt mondja Jeremiás: tudakozzuk a mi útjainkat és vizsgáljuk meg, és térjünk az Úrhoz. Ezért hangzott el ez is, ez a kegyelmi ige és szózat, hogy az Úr kegyelmessége, hogy még nincs végünk, mert azt mondja Jeremiás: térjete vissza az Úrhoz. Térjete vissza Őhöz, szolgáljátok Őt, és engedjétek, hogy megtisztítson titeket minden hamisságtól.

Sokan mondták nekem olyanok, akik talán a halál árnyékából jöttek vissza, hogy úgy látszik, Istennek van még valami terve az életemmel. Erre azt mondtam: vegye észre, mi Isten terve az életével. Ne hajtogassa ezt, hanem kérdezze meg tőle: Uram, mi a terved, hogyan szolgáljalak, hogy akarsz látni?

Hadd hirdessem: igen, azért nem pusztította el Isten az Ő népét, mert terve volt vele. Azért kegyelmez, könyörül és tartott meg téged is, mert terve van. Használni akar, be akar vonni. Azt akarja, hogy szeresd és szolgálj, amíg lehet. Tudd meg, hogy nem véletlen, hogy megmaradtál, hogy élsz, hogy lélegzel. Nem azért van, mert fiatal vagy, mert egészséges vagy — ez azért van, mert az Úr kegyelmessége az, hogy még nincs végünk.

Voltak fiatal ismerőseim, barátaim, akik egy pillanat alatt tragikus körülmények között meghaltak. Nagyvarsányba kerülésemtől azt mondta a kántorunk: itt olyan sok öreg van. A következő mégis a 21 éves férfi volt, aki motorbalesetben halt meg.

Miért vagyunk itt, miért engedte Isten, hogy megérjük ennek az évnek utolsó napját? Nem azért, hogy magunknak éljünk. Nem azért, hogy a világ örömeit keressük. Nem azért, hogy a test gyönyörúségei után menjünk, hanem azért, hogy az Úrhoz térjünk, Őt hirdessük, az Ő igéjét vigyük, hogy megteljen a szívünk és szánk ujjongással, hogy Isten szabadulást szerzett nekünk, és nem pusztított bennünket el. Van terve, van jövő és reménység. Nem csüggedten azt mondani: nincs jövő. Van, mert az Úr kezében van minden.

Adja az Úr, hogy mi is ott legyünk az Ő kezében. Ne éljünk vissza Isten türelmével és szeretetével! Vár még, hogy megkegyelmezessen. Legyen áldott, ha már megkegyelmezett, akkor pedig éljünk úgy, hogy valóban az Ő kegyelme, hogy nem

EL NEM MÚLÓ KEGYELEM

lett végünk, mert nem fogyatkozott el az Ő irgalmassága. Ezt hirdessük és adjuk tovább másoknak is.

Imádkozzunk!

Urunk, hálás szívvel köszönjük kegyelmességedet és irgalmasságodat, megtartott életünket. Hálás szívvel köszönjük, hogy van reménységünk. Köszönjük, hogy minden a te kezeden van. Bocsásd meg, hogy oly sokszor elfeledkezünk erről. Bocsásd meg, hogy sokszor mi akarjuk megoldani dolgainkat, az életünket. Bocsásd meg, hogy nálad nélkül rendezkedünk be.

Kérünk, adj nekünk ezen az estén bűnbánatot. Add, hogy elénk kerüljenek a bűneink úgy, hogy közben nézzünk a Golgotára, valljuk és higgyük azt, hogy megbocsáttattak a bűneink az Ő nevéért.

Urunk, hálát adunk ennek az évnek minden napjáért, szeretteinkért. Imádkozunk azokért, akik ebben az évben veszítették el szerettüket és búcsúztak, ott van a gyász sebé a szívükön. Énekelhetjük a gyülekezetben: „ó, mely sokan elaluvának a múlt esztendőben, kik nálunknál jobbak valának, szálltak temetőbe.” Valóban, Urunk, több testvérünktől búcsúztunk el. Köszönjük azokat, akiktől az örök élet boldog bizonyosságában és a feltámadás biztos reménységében vehettünk búcsút.

Köszönjük, Urunk, hogy sok betegünket gyógyítottad, kórházból kihoztad, hazavitted. Köszönjük, ahol nem történt nagyobb baj. Köszönjük, hogy velünk voltál a munkahelyen, az iskolában, életünk kérdéseiben, problémáiban. Köszönjük, Urunk, hogy hordoztad azokat, akik munkanélküliek. Köszönjük, hogy minden nehézségben, szenvedésben levőket te erősítettél és bátorítottad. Köszönjük, hogy megtartottad gyülekezetünket, hogy összejöhattünk oly sokszor ezen a helyen és szólhatott a te igéd.

Add Urunk, hogy ne földre esett igék legyenek ezek, hanem legyünk úgy, mint a gyermek Sámuel, aki nem hagyta a földre esni a te igéidet. Köszönjük, ha szívünkbe rejthettük beszédedet, hogy ne vétkezzünk ellened. Kérünk, adj nekünk hálás szívet.

Bocsásd meg, hogy sok elégedetlenség van bennünk: mi az, amit nem értünk el, nem tudtunk megszerezni, amit nem kaptunk meg. Bocsásd meg háborgásainkat, Urunk, amikor még ellened is vétettünk, háborogtunk, hogy másnak könnyebb, a másik családnak jobban megy, családi élete tisztább, rendezettebb, békésebb. Bocsásd meg, amikor nem tudtuk felvenni a keresztünket és úgy követni téged, amikor szabadulni akartunk tőle.

Kérünk, mindezekkel állíts most a te szent, igazságos, de mégis kegyelmes színed elé, és indíts bennünket nemcsak önvizsgálatra, hanem hogy engedjük, hogy tőled megvizsgáltak legyünk, és elfogadjuk azt, amit mondsz nekünk. Igazítsd az életünket magadhoz, Urunk, és így tudjunk az új esztendőben követni téged. Segíts ebben, kérünk.

Ámen.